

nguyễn nhật ánh

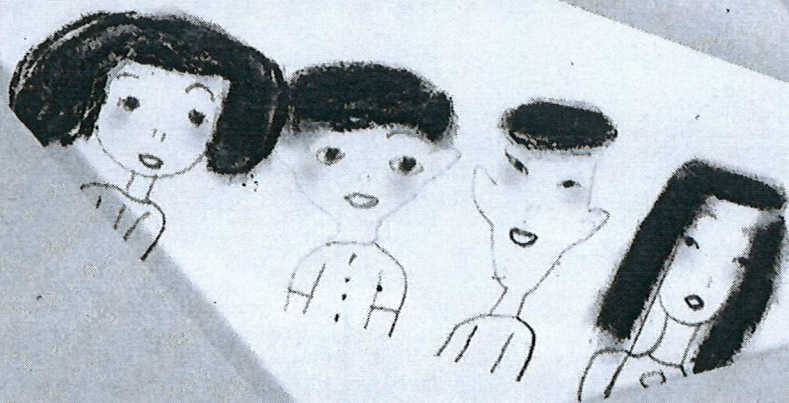
"Tôi viết cuốn sách này không dành cho trẻ em.

Tôi viết cho những ai từng là trẻ em."

- Cho tôi xin một vé đi tuổi thơ -

cảm ơn người lớn

truyện

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

một hôm Hải cò chạy qua nhà tôi.

Tôi không có ở nhà, vì vậy nó nói với mẹ tôi - một câu nói rất ngu:

- Cô nhắc thằng cu Mùi trả tiền cho con!

Cách đây hai tuần, tôi làm hỏng quả bóng của nhà trường. Lý do là tôi vô tình sút quả bóng vào hàng rào. Và cái hàng rào mắc dịch đó lại vô tình có mấy cây đinh.

Tôi sợ bị phạt nên mượn tiền Hải cò mua quả bóng mới đến cho thầy thể dục.

Hải cò moi tiền đưa tôi, giọng thấy ghét:

- Mày mượn chừng nào trả?

- Mai mốt!

- Mai mốt là khi nào?

- Khi nào tao có tiền.

- Làm sao tao biết khi nào mày có tiền?

- Tất nhiên là mày không biết rồi. - Tôi thở hắt ra - Ngay cả tao cũng có biết đâu!

Hải cò liếm môi:

- Một tuần nha?

- Gấp quá vậy!

- Vậy thì hai tuần?

- Ờ.

Tôi gật đầu, bụng nghĩ hai tháng nữa không biết tôi đã có tiền trả nó chưa, ở đó mà hai tuần!

Vậy mà đúng hai tuần (chắc nó đếm từng ngày) Hải cò chạy qua nhà tôi đòi tiền. Hậu quả là tôi bị mẹ tôi mắng cho một trận nên thân. Bù lại, sau khi gạn hỏi, mẹ tôi lập tức thay đổi thái độ với tôi. Bà vuốt tóc tôi:

- Con khờ quá! Lần sau nếu gặp chuyện như vậy con phải nói cho mẹ biết nghe chưa!

Bàn tay mẹ tôi rưng rưng nháy từ mái tóc của tôi xuống cái ví của bà. Không nói thì ai cũng biết

động tác đó của mẹ tôi đã giúp tôi thoát nợ với Hải cò và tôi rất biết ơn bà.

Cho dù hôm đó cái kết thật là có hậu, tôi vẫn rất bức thẳng Hải cò. Sống trên đời ai mà chẳng có lúc mượn tiền người khác. Tôi cũng thế và Hải cò cũng thế. Điều đó nếu không phải là chân lý cũng chẳng cách xa chân lý là bao. Càng bé thì càng dễ mượn tiền vì trẻ con làm gì có cơ hội làm ra tiền.

Tất nhiên hồi đó thì tôi nghĩ vậy nhưng sau này khi đã là người lớn tôi rầu rĩ nhận ra chính người lớn mới hay mượn tiền hơn trẻ con. Người lớn kiếm được bao nhiêu tiền vẫn cảm thấy không đủ, vì họ có quá nhiều nhu cầu, đã thế nhu cầu nào cũng ngốn cả đồng tiền. Muốn chiếc xe gắn máy, cái *computer*, cái điện thoại di động đời mới, bộ váy áo, cái tủ lạnh, cái máy giặt... đâu phải quơ tay ra là có. Còn mua ô-tô hay mua một căn nhà thì ôi thôi, biết bao nhiêu tiền cho đủ! Đó là chưa kể những người quen thói tiêu hoang hoặc đam mê các trò may rủi.

Cho nên so với trẻ con, người lớn luôn cảm thấy thiếu thốn và luôn cảm thấy đau khổ. "Ôi, đời tôi sao khổ thế này!" - đó là câu người lớn hay

than, từ người không đủ tiền mua một tấm áo đến người thiếu một khoản tiền nhỏ để có thể mua một ngôi nhà lớn.

Trẻ con không bao giờ than như thế, vì bọn tôi cả đời chỉ cần đủ tiền mua bánh kẹo, cà rem, xi-rô, ổi xoài (tất nhiên cuộc đời trẻ con chỉ kéo dài đến chừng nào trở thành người lớn). Đang đói bụng mà có tiền mua một ổ bánh mì là cuộc sống bọn tôi lập tức biến thành màu hồng dù trước đó nó được vẽ bằng gam màu nhem nhuốc gì đi nữa.

Tóm lại, trẻ con chẳng có mơ ước gì cao xa. Nhờ vậy bọn trẻ không có nhiều khổ não, thất vọng hay bất đắc chí như người lớn.

Người lớn cũng biết thế nên họ tự đặt ra các câu danh ngôn để tự răn mình. Lớn lên tôi đọc được câu "tri túc tiện túc đãi túc hà thời túc" - "biết đủ thì ắt thấy đủ, còn đợi cho đủ sẽ chẳng bao giờ thấy đủ". Câu nói rất hay (người lớn bao giờ cũng nói hay) nhưng sau khi gật gù khen hay, người lớn thường làm ngược lại.

• • •